

Sententias

ROČNÍK 4 / ČÍSLO 3 / ČERVENEC 2022
E-ZIN / ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL
V aktuálním čísle píší tyto autoři:

Jan Hartman
pokračuje další části sci-fi románu
"Cizinka ve tvé zemi".

Karolína Václavíková - finalistka literární
soutěže Velká cena Talent Pro ART
představuje svou novelu:
"Tři dny a dvě vraždy".

Vítězslava Felcmanová - obohatila
Sententias svou povídkou:
"Případ putující pralinky".

SENTENTIAS

Jan Hartman: Cizinka ve tvojí zemi

Kapitola čtrnáctá: Skála

Eliška ležela v nemocniční posteli úzkého pokoje hned pod oknem. Dvě další lůžka byla naštěstí prázdná. Mirek se zničeným výrazem seděl na židli a vřele jí tiskl dlaň. „Eli, mluv se mnou,“ žadonil tiše. „Já odsud neodejdu, dokud něco neřekneš. Cokoliv.“

Její oči se nepřírozeně leskly a kdyby v sobě měla trochu víc fyzické síly, svoji ruku by z té jeho asi rázně vymanila. „Já ti nemám, co říct. Tedy nic, co by sis nemohl vyčíst z policejní zprávy.“ Její hlas zněl dutě. „Prostě jsem si sedla do *špatnýho* auta.“

Mirek zaváhal. „Ten policajt ti chtěl ublížit? Řekl ti to?“

„Ne,“ odsekla sarkasticky. „Někdy mě chytne rapl a jen tak – z ničeho nic – sáhnu někomu na volant. Asi, aby nebyla nuda.“

Ted' se kapitán Perner hněvivě zamračil. „Mluv vážně. Tohle už není sranda. Potřebuju to slyšet na vlastní uši: chtěl ti někdo z policie Český republiky ublížit? Ano nebo ne?“

Zhluboka se nadechla. „Ano. A taky mi oznámil, že určitě ani netuším, jak mocný nepřátele mám. Věřil bys tomu? Já a nepřátele? Závěr si můžeš vyvodit sám. Mně to trvalo asi pět sekund.“

Betty. To jméno viselo celou dobu ve vzduchu. Mirek si utrápeně promnul zátylek. „Ted' ti něco povím já, Eli. Alžběta se do vyšetřování tvýho případu pustila opravdu po hlavě. Poslední tři dny nedělá prakticky nic jinýho. Dokonce se jí podařilo přes zákaz svýho vedení propašovat na ústředí BIS, odkud tajně odnesla nějaký dokumenty. A to všechno jenom proto, aby zjistila, kdo za tím vším stojí.“

Eliška se na něj nevěřičně zadívala. „Pořád trpí amnézií?“

„Pořád.“

„Hele – já si její snahy fakt vážím, ale my dva přece víme, koho tím Alžběta usvědčí. Nebo to snad nevíme?“

„Já – já už nevím, čemu věřit, Eli.“

„Hlavně nevěř svému srdci. Tohle je otázka rozumu, Mirku. To ona se mě snažila zabít. Bez nejmenší pochybnosti.“

Mirek její dlaň konečně pustil a pohodlně se opřel. „Pokud máš pravdu, sám nechám Alžbětu zavřít. A to je slib. Zapomenu, že je matkou mejch dětí a udělám jí ze života peklo. Takže ji ted' musím nechat pokračovat.“

Najednou změnil téma. „Je mi líto, že jsi přišla o dítě. Ale ještě víc, žes mi o něm neřekla. Eliško, proč?“

A to už se rozplakala. „Proč asi? Jsme spolu už dva roky a za celou tu dobu sis nedokázal vyřešit svoji minulost.“

„Nikdy jsi to po mně nechtěla,“ snažil se obhájit.

„Protože dobře vím, že bych tě tím ztratila. Když jsem zjistila, že jsem těhotná, napřed mě to vyděsilo. Ale pak jsem si uvědomila, že až mě definitivně opustíš, zůstane mi aspoň naše dítě.“ Schovala si tvář do dlaní. „A teď už nemám ani to.“

Mirek celý úplně zjehl. Svezl se ze židle, klekl si na podlahu a opřel se o okraj postele. „Máš mě, Eliško. Miluju tě. Už jednou jsem přece Alžbětu kvůli tobě opustil. To o mejch citech k tobě vypovídá dost, nemyslíš? Pokud se prokáže její nevina, asi bych ji nedokázal vymazat ze svého života, to bez mučení přiznávám. Mrzí mě to. Je to přece jen matka mejch dětí. Ale pokud tohle dokážeš akceptovat, nikdy o mě nepřijdeš.“

Jak velkorysé, pomyslela si hořce. Tak strašně ráda by ho teď uzemnila hláškou, že to zas takové terno pro ni není. Ale věděla, že by lhala. Tenhle chlap je největší výhra v mém životě. Může mít kteroukoliv ženskou, na kterou si jen ukáže. A on ukázal na mě. Na mě. Dělit se o něj s Alžbětou by ji pomalu zabíjelo. A nechat ho Alžbětě celého by ji zabilo okamžitě. Proč nemůžu milovat někoho nekomplikovanýho? Jako třeba tělocvikáře Jardu? Jarda se jí už přes rok zcela neskrývaně dvořil. Moc se jí líbil. To ano. Ale vedle Mirka vypadal jako naprostý břídil. Vedle Mirka tak vypadají všichni chlapi. Konečně Eliška promluvila: „Zeptám se tě jen na dvě věci. Miluješ Alžbětu?“

Nezaváhal ani na vteřinu. „Svým způsobem ano,“ odpověděl upřímně.

Píchlo ji z toho u srdce. „A miluješ mě? Tak jako já tebe?“

„Ano.“

Nelže. Jde mu to vidět na očích. Na těch jeho mandlovejch očích. Patří mi polovina jeho srdce. To ale přece nemůže stačit. Zblázním se z něj. Pozdě. Už jsem se zbláznila. A pak vyslovila něco, co ji samotnou šokovalo: „Ráda bych, aby mě tady Alžběta navštívila. Dokážeš to zařídit?“

Petra Machalová seděla za svým pracovním stolem a očima vyprovázela majora Černého. Uprostřed výslechu je vyrušil jeho mobil, on se omluvil a šel si vyřídit hovor na chodbu. Pohroužila se tedy zatím do svých temných myšlenek.

Alešovy ztráty litovala, ale bylo to nutné. Když si ho před patnácti lety brala za muže, byla do něj až po uši zamilovaná jako nějaká pubertářka. Ale během let jeho zájem o ni postupně ochladl, až dospěla ke zničujícímu poznání. Našel si milenku. Pro ni jako ředitelku sledovací služby by nebyl žádný problém vypátrat, o koho se jedná. Přesto se k tomu nikdy neodhodlala. Bála se, že by pravdu prostě neunesla. A tak žila jako tichá trpitelka ve zdánlivě pokojném manželství.

Loni se ale všechno změnilo.

Na jednom večírku pořádaném pražským primátorem si k ní na baru přisedl menší svalnatý muž po padesátce s vojenským sestřihem. „Tak tady je ta dáma, která se mi snaží zhatit moje jmenování,“ pronesl zastřeně.

Střelila po něm vylekaným pohledem. „Jsem velice překvapená, že víte, kdo jsem, pane Lorenzi,“ oznámila mu neurčitě. „Na týhle party to ví asi tak pět lidí.“

Ivo Lorenz pokynul barmanovi. „Jednu *tullamorku* – a pro dámu?“ mrkl po ní.

Petra zaváhala. „Už mám víno, jestli jste si toho náhodou nevšiml,“ řekla a ostentativně se napila.

„Pravda.“ Ivo dostal svého panáka, kterého do sebe okamžitě obrátil. „Nesnáším tyhle večírky,“ zabručel podrážděně.

„Tak proč na ně teda chodíte?“ zeptala se ho bez nějakého většího zájmu o odpověď.

„Ze stejného důvodu jako vy. Kontakty.“

„A už jste nějakéj novej navázal?“

„Právě teď se o jeden snažím.“

Div nevyprskla smíchy. Byl tak neuvěřitelně bezprostřední a neomalený. „Aha. Takže mi objednáte skleničku a já vám vyklopím všechno, co na vás BIS má? Takhle nějak si to představujete?“

Přátelsky se zašklebil. „Přesně takhle by se mi to líbilo, paní Machalová.“

Během několika příštích měsíců na něj na podobných akcích natrefila ještě párkrát. Dokud na plese v opeře neskončili spolu na tanečním parketu.

„Přivádí mě k šílenství, že jste ženou někoho jinýho,“ přiznal se jí při valčíku.

Jeho bezohledné dvoření se jí zamlouvalo čím dál víc. „Prozradím vám jedno velký tajemství,“ pošeptala mu do ucha. „Pan Machala už u mě není moc v kurzu.“

Následující víkend si rezervovali chatu v Krkonoších a dali volný průchod svým potlačovaným vášním. Petra ho nemilovala a věděla, že on je na tom stejně. Ivo Lorenz ani v pravém slova smyslu milovat neuměl. Dokázal jen lidi kolem sebe bezostyšně využívat a vždycky víc bral, než dával. Ale jí se to nějakým zvráceným způsobem líbilo.

Jednou, po divokém sexu, kdy jejich postel plná vlhkých zmuchlaných prostěradel vypadala jako po výbuchu bomby, si lehli každý na bok a čelem k sobě si povídali. „Tvůj manžel po mně pořád jde jako buldok,“ vytkl jí chladně.

Skousla si spodní ret. „Já vím. Jeho oddělení zásobuje to moje stále novejsí a novejsí požadavky. A všechny se týkají tebe.“

„Je nějaká šance, že ho to někdy omrzí?“

„Na to bych moc nesázela, Ivo.“

Utrápeně si povzdechl. „A co s tím tedy budeme dělat?“

Kdyby se navzájem milovali, čekalo by se od ní, že řekne něco v tom smyslu: *Neboj, něco vymyslíme*. Ale ona moc dobře věděla, jak by podobnými slovy Ivo pohrdal. Proto jen líně zívla: „Aleš Machala je přece tvůj problém, ne? Nějak si porad’.“

A on si poradil. S myšlenkou tomu zabránit si pohrávala do té doby, než se úplnou náhodou dozvěděla, s kým ji její manžel celá ta léta podvádí. *Betty. Mohla jsem to tušit. A možná i tušila. Jen jsem si to nechtěla připustit.*

Pavel Černý po krátkém zaklepání znovu vstoupil a vrátil ji tím do přítomnosti. Na židli naproti jejímu stolu už usedal bohatší o jednu zajímavou informaci. *Petra, ta je mou zhoubou*, napsala Helena Zelíková. „Už vás dlouho nezdržím, paní ředitelko. Objevily se nové skutečnosti ohledně sebevraždy vaší asistentky.“ A schválně důrazně klesl hlasem.

Srdce se jí divoce rozbušilo. „Opravdu? A můžete se o ně se mnou podělit?“

Major Černý jako by svedl krátký vnitřní boj. „Do svého dopisu na rozloučenou zašifrovala jedno konkrétní jméno. A my se ptáme proč? Tohle sebevrazi obvykle nedělají. Spíš se snaží svoji situaci vysvětlit – a ne ještě více zatemnit.“

Petra se zamračila. „Naznačujete, že za její smrtí může stát někdo... jinej?“

„Ano. Přesně to naznačuju.“

„A koho Helena označila?“ Hrdlo se jí stáhlo ve zlé předtuše. *Ten hromotluk Smetana to totálně podělal. A to si ho Ivo vychvaloval, jakej je to prej profík. Pche!* O Helenině osudu rozhodla nevinná náhoda. Petra minulý týden zrovna mířila do kuchyňky na svém patře, když zaslechla svoji sekretářku v družném hovoru s jejich analytičkou Vlastou. „Ta zpráva, co jsem ti psala, je fakt pravdivá. Aleš chrápe s Betty. Proboha, proč ty nejlepší chlapy přitahujou ty největší mrchy?“

Petra strnula a pak se otočila na patě. Cítila se poníženě, to ano, ale tehdy pro ni ještě Helena nepředstavovala takovou hrozbu. Tou se stala až po Alešově smrti. Petra potřebovala, aby si policie myslela, že byl Aleš zabit buď náhodným zlodějem – anebo alespoň kvůli svojí nebezpečné práci. Jakmile by ale vyšla najevo nevěra, stala by se klamaná manželka podezřelým číslo jedna. Ale i na tuto variantu byla Petra připravená. *Pokud praskne Alešův poměr s Betty, hned druhým podezřelým za manželkou bývá často tajná milenka, kvůli které se její přítel nechce rozvést.*

Betty.

Její nečekaná amnézie byla darem z nebes. Zabraňovala jí efektivně se bránit. *Můžu ted' na ni svíst prakticky cokoliv. Dostane, co si zaslouží.*

Pavel Černý konečně odpověděl: „To vám zatím nemohu říct. Ale pokud mě můj instinkt neklame, mám pocit, že se to brzy dozvíte, paní ředitelko.“ Vstal. „Mohla byste mě prosím vyprovodit? Za chvíli mě vyzvedne má asistentka.“

Štěpán s Alžbětou zaparkovali v areálu sanatoria a vykročili k hlavním vchodovým dveřím. Ty byly samozřejmě zamčené a místo zvonku narazili na bezpečnostní klávesnici, kam bylo nutné zadat vstupní kód.

„Ty ho znáš?“ otočila se po bratrovi za svými zády.

„Vždyť je nalepený hned vedle,“ ukázal prstem.

„Aha.“ Zarazila se. „No, já jsem si těch čísel všimla. Jen mě nenapadlo, že by to mohl být ten kód. Zdejší zloději musí být nejspíš pěkně naivní analfabeti.“

Štěpán se rozesmál. „Proti zlodějům tady mají jiný vychytávky. Tohle je informace pro personál a návštěvy.“

„A taky rada pro pacienty, jak zdrhnout,“ dodala suše.

„Těm by to nedocvaklo, ani kdyby na tu klávesnici ukazovala neonová šipka s blikajícím textem: ZMÁČKNOUT KE SVOBODĚ!“ A Štěpán natákal kód.

Rozlehlá vstupní hala pozvolna přecházela v jídelnu plnou zdravotních sester, ošetrovatelek a vesměs postarších zmatených pacientů. Štěpán hned odchytil první pracovníci a jen jí oznámil, že jdou navštívit svoji maminku, Martu Hornovou.

Ta obývala pokoj ve druhém patře s výhledem do pečlivě udržované zahrady. Její jediná spolubydlící měla nejspíš také návštěvu, a Martu tak zastihli sedící na posteli samotnou. Četla si knížku. A měla ji vzhůru nohama.

Ve dveřích se Alžběta zastavila a s bolestným výrazem se objala pažemi. Když svoji maminku viděla naposledy, měla dvaapadesát let. Nyní jí bylo sedmdesát pět, její drobná postava se ještě více scvrkla a bledou plet' měla skoro průsvitnou. Působila nadpozemsky éterickým dojmem. Jako víla kmotřička z pohádky o Popelce.

Je vlastně dobře, že si neuvědomuje tátův odchod, filosofovala Alžběta v duchu. *Ti dva se tolik milovali.* I když se ji časem snažil Štěpán přesvědčit, že vzpomínky na dětství si značně zidealizovala a manželství jejich rodičů tak harmonické rozhodně nebylo, jí stejně vždycky připadalo, že spokojenější pár nepotkala.

Štěpán si přisedl na Martinu postel. „Ahoj, mami. To koukáš, co? Návrat marnotratného syna.“ A než stihla nějak zareagovat, rychle ji políbil na čelo. „Bětko, co stojíš jak solný sloup? Pojd' dál.“

Alžběta pomalu vstoupila. „Ahoj, mami,“ dostala ze sebe přiškrceně.

Marta dlouze zaváhala a pak pronesla: „Ať prodáváte cokoliv, mám to doma dvakrát. A jestli jste Svědkové Jehovovi, tak jsem buddhistka.“

Alžběta nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. „Ne, mami. Jsme tvoje děti. Štěpán s Bětkou. Moc,“ na sucho polkla, „moc ti to sluší. Někdo tě

ostříhal?“ Mirek jí nedávno ukazoval jednu aktuální Martinu fotku.

Její matka si automaticky prohrábla své bílé mikádo. „Ano, naše sousedka Růžena. Ona sice tvrdí, že se jmenuje Dominika a pracuje jako ošetřovatelka, ale já vím, že je to naše Růža.“

Štěpán ji trochu nevhodně poplácal po ramenou. „Hodná holka. Zeptám se na ni na sesterně a koupím jí bonboniéru.“

Marta Hornová párkrát dlouze mrkla. A jako by se jí na chvilku v hlavě rozsvítilo. „Bětko! Jsi to ty! Ještě pořád si s Mirkem nerozumíte? A co ten tvůj amant?“

Alžběta ztuhla. „Já – já jsem ti říkala o... o Alešovi?“ nemohla tomu uvěřit.

Marta se infantilně zarděla. „Máš to popletené, holčičko moje. Tvůj přítel se jmenuje přece Gabriel. Měl nějaké trable a tys mu chtěla pomoci. Jak to s ním dopadlo?“

Alžběta na ni vytřeštila svoje azurově modré oči. „Mami,“ hlesla potom. „Já ale neznám žádného Gabriela.“ Ale okamžitě, jakmile to vyslovila, uvědomila si, že to není pravda. O jednoho Gabriela zavadila ve složce Jestřáb. *Jak se jen jmenoval příjmením?* Nedokázala si vzpomenout. *Tesař? Tolar? Jo. Tolar. Utekl z vězení. Počkat! Cože? Chtěla jsem mu pomoci...?*

Štěpán se taky zamračil, ale hned potom nenápadně zakroužil svým levým ukazováčkem kolem hlavy na znamení, že mamince hrabe.

Marta se však mile usmála. „Pokud žádného Gabriela neznáš, děvenko, tak to by ses neměla dívat do trezoru za obrazem ve své ložnici.“ Pak se zadrhla. A prsty si promnula svoje spánky. „Taky jsem jednoho znala. Byl to archanděl Gabriel.“

Alžběta se k ní sklonila a dlouze ji objala.

Na zpáteční cestě se ze svého sedadla spolujezdce opatrně na bratra zadívala.

„Štěpáne, vypadá to, že jsem se ti asi nesvěřovala úplně se vším.“

„Nesmysl,“ zamítl rázně a přeřadil na trojku. „Přece bys ji nebrala vážně. Chudák máma je úplně mimo. A i kdybys měla někoho... dalšího – proč bys to povídala zrovna jí?“

Zastrčila si za ucho pramen neposlušných vlasů. „*Právě proto*, že je mimo. Věděla bych, že moje tajemství zachová.“

Štěpán se zamračil. „Opravdu máš v ložnici nějaký tajný trezor?“